

שהייה בתחושת החסר

1. מ'לפני שבר גאון¹ ל'חשוכא והדר נהורא²
ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו
בְּהִתְדַעַע יוֹסֵף אֶל אַחִיו (בראשית מה, א)
2. חודש הרוגז ובניין הנפש
ושלש עשרה פְּרָצוֹת הִיוּ שֵׁם שְׁפָרְצוֹם מַלְכֵי יוֹן. קָרְרוּ וְגָדְרוּם, וְגָזְרוּ קָנְגָדָם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה
הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת. (משנה מדות ב, משנה ג)
3. לגלות את ה' בר נפלי'
א. אין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל
ב. אין בן דוד בא עד שיכלו כל שופטים ושוטרים מישראל
ג. אם ראיתי דור שצרות רבות באות עליו כנהר חכה לו
ד. אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב
ה. עני ורוכב על חמור זכו (סנהדרין צח, א)
4. 3 מתנות טובות וייסורים של אהבה
כי הקב"ה ברוב טובו וחסדו שכביכול מהותו הוא הטוב להטיב אין שייך כלל הפסק בשפע
המאיר ממקורו ואם כן השפע נוקב ויורד ממקורו בעולמות העליונים עד שהוא מגיע למקום
שאינ התחתונים יכולים לקבל ושם הוא מתאסף ועומד וכשיש התאספות אורות עד שאין
הכלים שם יכולים לסובלו אז יבקע כשחר אורך נעשה בקיעה של הכלים והאור מתגלה
במידה גדולה גם כשהוא דור שכולו חייב שהשפע אינו יורד למטה ומתאסף למעלה עד אין
מקום ואז הוא פורץ לגילוי וכן דוד בא. (בית גמזי, ויגש, הרב מ. ר. לוריא, עמ' תתכט)
5. חבורת רשב"י
עד אימת ניתב בקיימא דחד סמכא. דע כי כל מקום שמתחברים כנסיות לשם שמים מתקיים
הכנסייה למעלה כמו שעשוהו למטה... וכבר אלו העשרה חברים באמת היו מקושרים מצד
שורשם... ורשב"י היה בסוד היסוד עצמו המחברם. (אדיר במרום, רמח"ל, עמ' כח)
6. חושך לצורך אור גדול
לפעמים מסתתרים האורות המצוחצחים מהנשמה, מפני שהם עולים בשורש הנשמה
למעלה, לקבל ממנו שפע חיים ורצון ושכל עליון, ולמטה בגוף נדמה כאילו הכל סתור והכל
נחשך, ואז אפשר להסתכל בתיקוני עולם הגשמי בעין יפה וחודרת. ואחר כך פתאום באים
האורות ממרומים, וגלי אורים רבים משתפכים בנשמה בחכמות עליונות ועדנים רבים,
ולישרים סודו. (שמונה קבצים א, תעא, הראי"ה קוק)
7. הרחב פיך ואמלאה³
מדין קל וחומר נלמד, שאם אותה נקודת הרע הצריכה להימצא בשיפוליה של ההוויה, כדי
לבסס על ידה בסוף את כל אוצר הטוב, גורמת כל כך הרבה להאפיל את הנגהים העליונים,
עד כדי המצאת הגבולים של השלילות וההעדרים בכל הערכים, הגשמיים והרוחניים, הנועם
הטוב, שהוא קודם לכל, ומלא כל, מגמת כל ואחרית כל, כמה הוא חודר ומתפלש בכל היש.
וכל מה שהאדם מסתכל יותר בקל וחומר זה, הרי הוא מתמלא בכל מילוי הטוב, ונשמתו
מתעלה, ערכי החיים המוסריים והמעשיים שלו מתעלים, ומתעדנים על ידי אותו נועם הטוב,
"לחזות בנעם ד' ולבקר בהיכלו"⁴. (אורות הקודש ב', תקה, הראי"ה קוק)

¹ משלי טז, יח

² שבת עז, ב

³ תהילים פא, יא

⁴ תהילים כז, ד